

Čertice o učiteljskem shodu v Ribnici

28. maja t. l.

Imeli smo 28. p. m. v tukajšnjem farovžu učiteljski zbor. — Sošlo se nas je bilo 12 učiteljev in 6 katehetov iz našega šolskega okraja. Pridružila sta se nam bila tudi čast. gosp. vodja in en g. učenik glavne šole kočevske. — Bil je prav prav prijetin, pa tudi vesel dan; kako bi neki ne bil! saj je skoraj ni več radosti na svetu, kot, kadar se prijatli in tovarši po dolgem ločenju zopet snidejo in združijo, da eden drugemu svoje občutke razodevati morejo.

Častiti gospod dekan, kot naš načelnik so nam bili pred te-le vprašanja zastavili:

I. Ali naj se učenci, kar berejo, od besede do besede na pamet naučijo? ali naj se vadijo berilne sestavke tudi s svojimi besedami povedati?

II. Ali naj se učenci v šoli vedno vkup učijo peti? Kakošne nasledke ima tako petje?

III. Ali ne bi bilo dobro, ko bi se tudi učenci malih ljudskih šol na deželi kaj zemljoznanstva učili.

Odgovorilo se je na te vprašanja pismeno, večidel po slovenski. — Kar prvi predmet zadene, je bilo splošno mnenje, kakor nam tudi vse pomočne knjige nasvetujejo, da naj se učenci obojega učijo, in sicer za-to, da se otroški spomin vedno bolj vterjuje, njih jezik pa in izraz čedalje bolj pili in lika. To naj se pa godi le pri lahkih in razumljivih povesticah, zgodbah, pesmih in izrekih itd.

Pri drugem vprašanju pa nismo bili vsi enakih misli. Reklo se je, da naj bi se glas vsakega otroka posebej poskusil in gladil. Večina je pa terdila, da umetno ali čveteroglasno petje v naših šolah ne gre, in tudi časa ni za tako učenje, da je dovolj, da se otroci le v prvem in drugem glasu naših šolskih napevov dobro izurijo, kar se bo pa z naj boljšim vspehom izšlo, ako bo večidel vsa šola pela itd.

O tretji reči se je govorilo: Ako je kod treba, da se učenci učé poznavati zemljo, je to gotovo treba Ribnici, kajti iskati si mora Ribničan po svetu vsakdanjega kruha. — Učenee komaj pričaka, da nedeljsko šolo doverši, že teče s šolskim spričalom k c. k. gosposki po potni list in beži s krošnjo s kakim starejim rešetarjem Bog vé, kam po svetu. Gospodar, komaj doma svoje važniše opravila končavši, že jemlje slovo od svoje

žalostne ženke, ter zapusti za več mesev svoje predrage deca; kajti čaka ga vos polni rešet, rajt, škafov in druge lesenine pred hišo, s katerim mora odriniti na Hervaško, v Slavonijo, pa tudi daleč na Nemsko. — Zato ga pa skoraj ne dobiš Ribničana, da ti ne bi znal hervaški divaniti, pa se tudi po nemški odrezati.

Kako potrebno je tedaj za naše učence, da se jim že v šoli pot pokaže v ta in ta kraj, v to in uno mesto, da se jim tudi pové, kje se boljši kruh jé.

Da imajo naši ljudje neki poseben natorin ali prirojen nagib, da radi po svetu hodijo, se razvidi iz tega, kjer je mnogo Ribničanov naselenih po vseh sosednih deželah, posebno pa na Hervaškem.

Neverjetno se bo komu zdelo, pa je vendar res, da je nedavno iz Anglije prišel pogledat svojo rojstno hišo v Gorenjo vas poleg Ribnice mož, ki se je že celih 30 let le v Parizu in Londonu pečal. Bil je neki več časa eden naj izverstniših pevcev tamošnih kazalisé.

Takih obširnih učenosti od sveta sicer Ribničanom ni treba; dobro in koristno zna pa enkrat učencem biti, ako jih učenik z domačimi in s sosednimi deželami po domače, njih umu primerno, soznani.

J. Ribniški.

Sadjorejcem.

Prišla je tista letinska doba, v kateri mlade drevesca naj večjo rast naredé. Drevesca po moji misli dvakrat v letu rastejo, naj bolj pa roznika; malega serpana pa si nekako odpočijejo, in velikega serpana pa se zopet pozná, da se v kviško stegajo. — Kar moram pa posebno opomniti, je majhna muhica jeklenočerne-svitile barve, malo večji in debeliši kot komar; ima na obeh straneh pri gobčeku raku podobne sčipavke, s katerimi mladi, mehki in zeleni verh drevesca okrog in okrog tako dolgo pristriguje, da se verh poslednjič obesi in posuši. Slavni sadjorejec g. L. P i n t a r so to muho imenovali „pristrigáč“, zato, ker drevesca pristriguje. Ako ta muhica človeka ogleda, hitro pade, in ne dobiš je več. Kadar pa pristriguje, takrat je zamaknjena v delo in ima tudi gobček pri drevesu, se lahko vjame. Ta mala živalica pa zeló škoduje, ter cele verste cepljencem glave pobrije. Treba je sadjorejcu paziti, da se ta marčes, kolikor je mogoče, pokončá.

A. Štamcar.